

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 996/2024
11.09.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету учиниоца АА, због противправног дела у закону одређеног као кривично дело прогањање из члана 138а став 1. тачка 1, 2. и 4. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца учиниоца АА, адвоката Игора Ђурића и адвоката Немање Говедарице, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Београду К ПоЗ бр 21/22 од 26.10.2023. године и К ПоЗ бр 21/22-Кв 1034/24 од 22.04.2024. године, у седници већа одржаној дана 11.09.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости бранилаца учиниоца АА, адвоката Игора Ђурића и адвоката Немање Говедарице, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Београду К ПоЗ бр 21/22 од 26.10.2023. године и К ПоЗ бр 21/22-Кв 1034/24 од 22.04.2024. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду К ПоЗ бр 21/22 од 26.10.2023. године, одбијен је захтев за накнаду трошкова кривичног поступка браниоца учиниоца АА адвоката Игора Ђурића од 31.08.2023. године, као неоснован.

Решењем Вишег суда у Београду К ПоЗ бр 21/22-Кв 1034/24 од 22.04.2024. године, одбијена је жалба браниоца учиниоца АА, адвоката Игора Ђурића изјављена против решења Вишег суда у Београду К ПоЗ бр 21/22 од 26.10.2023. године, као неоснована.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости поднели су браниоци учиниоца АА, адвокати Игор Ђурић и Немања Говедарица, због повреде закона из члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни суд преиначи побијана решења и утврди постојање повреде закона или да побијана решења укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и бранилаца учиниоца, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 441. став 4. ЗКП браниоци учиниоца АА, у захтеву за заштиту законитости истичу да је учиниоцу изречена мера безбедности обавезно психијатријско лечење и чување у здравственој установи због извршења противправног дела у закону одређеног као кривично дело прогањање из члана 138а став 1. тачка 1, 2. и 4. КЗ, па како неурачунљивост искључује кривицу као обавезан елемент кривичног дела, то указује да такав учинилац не може бити обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка у смислу члана 264. став 1. КЗ, јер у таквој ситуацији није могуће обавезати учиниоца или било ког другог процесног субјекта да сноси трошкове кривичног поступка, већ трошкови морају пасти на терет буџетских средстава суда. У захтеву се даље наводи да је побијаним решењима учињена повреда закона, јер су повређене одредбе члана 261. став 1. и став 2. тачка 7) и члана 521. ЗКП, јер је према учиниоцу АА изречена мера безбедности обавезног психијатријског лечења и чувања у здравственој установи правноснажним решењем које је у правном поретку изједначено са пресудом, па су у конкретном случају испуњени услови да се трошкови из члана 265. став 2. тачка 7) ЗКП исплате из буџетских средстава суда.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости бранилаца учиниоца Врховни суд оцењује неоснованим. Наиме, на исту повреду кривичног закона са истоветним образложењем одбрана учиниоца указивала је и у жалби изјављеној против првостепеног решења, а другостепени суд је оценио ове жалбене наводе неоснованим и о томе, на страни 2. став 5. и страни 3. став 1. образложења своје одлуке, изнео довољне и јасне разлоге, које Врховни суд у свему прихвата као правилне, те на ове разлоге, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује.

Одредбом члана 265. став 1. ЗКП прописано је да кад се обустави кривични поступак или се оптужба одбије или се окривљени ослободи од оптужбе, изрећи ће се у решењу, односно пресуди да трошкови кривичног поступка из члана 261. став 2. тачка 1) до б) овог законика, нужни издаци окривљеног и нужни издаци и награда браниоца и пуномоћника, као и награда вештака и стручног саветника, падају на терет буџетских средстава суда.

По налажењу Врховног суда, решење којим је према учиниоцу противправног дела у закону одређеног као кривично дело правноснажно изречена мера безбедности обавезног психијатријског лечења и чувања у здравственој установи, не може се изједначити са одлукама суда којима је према окривљеном обустављен кривични поступак или је оптужба одбијена или је окривљени ослобођен од оптужбе, због чега се не може применити одредба члана 265. став 1. ЗКП, већ се искључиво може применити одредба члана 266. ЗКП, према којој је награду и нужне издатке дужно да плати заступано лице, без обзира које по одлуци суда дужан да сноси трошкове кривичног поступка, па су супротни наводи захтева за заштиту законитости бранилаца учиниоца АА оцењени као неосновани.

Из напред наведених разлога, донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Милена Рашић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**